

„Моето семейство- моите четири сезона“

/есе/

Моят живот...различен, интересен, многообразен- моето семейство- обичащо, подкрепящо, искрено и всеотдайно. Най-прекрасното....

Нямам много специални истории и случки свързани с моето семейство, но мога да кажа, че животът ми с тях е като сезоните. Един път е като силен дъжд, друг път е есенен вятър, който духайки сваля листата от дърветата, а трети е голям ураган, който помита всичко със себе си. Един ден ще ме накажат без причина, друг ще им бъда виновен, без дори да съм замесен в случая, трети пък ще се държат все едно съм се върнал от екскурзия, а именно ще започнат с изреченията като "Какво искаш да ти стотвя, маме." , "Днес нямаш работа за вършене." , "Ето ти пари, излез с приятели и се забавлявай". И такива подобни. Понякога дори намирам утеха в училище. Макар и да ме овикват учителите е доста по-добре отколкото някои дни къщи, а именно тези дни, в които в нас е настъпил ураган.

Разбира се бащиният дом си е бащин дом. Не винаги в него съществуват есенните бури и зимните снегове. Има и по-топли сезони слънчево лято и ведра пролет. Така е и през пролетта! Пролетта не в буквалния смисъл разбира се. Пролет като "Да, може да отидеш на тренировка" , "Стотвила съм от любимия ти десерт." , "Добро утро, синко." , "На мама момчето.". Има и дъждове през пролетта, но „с такава хубава гледка", те почти не се забелязват и запомнят.

Освен пролетта жаркото слънце на летните дни също е много приятно- има го в слънчевото лятно време- с топлите думи на мама и слънчевата усмивка на баба, с приятелското потупване от татко и другарската подкрепа от дядо.. Най-приятни са думите, които покачват температурите в мен. Като например "обичам те". Приятни са независимо дали са от сестра, брат, майка или баща.

Забелязахте ли, че посочих само членове на семейството? Така е понеже когато те ти го казват, единствено тогава е най- искрено и вярно! Макар и да ме наказват понякога, както казах по-рано си ги обичам много! Разбира се бих искал да няма такива негативни неща като караниците, приличащи на зимни бури и урагани, такива наказания, които да карат нас децата да се сърдим на родителите ни, макар и да знам, че го правят за наше добро, но все пак знаем, че злото върви ръка за ръка заедно с доброто. След всяка нощ изпълнена с такива подобни проблеми идва сутринта изпълнена и заредена с усмивки. След всеки дъжд изгрява цветна дъга. След зимата винаги идва пролетта и след пролетта слънчевото лято....

Затова, именно, аз не им се сърдя и те са моят пример.... Колкото и да съм сгрешил те ми прощават, сядат до мен, усмихват ми се и казват "всичко ще е наред".

Това е една цветна картина за моето семейство, моите четири сезона, моите нощ и ден и най-важното, тези хора, които аз наричам моя живот.

Димитър Диянов Василев 14 год.

VIII^б клас

СУ „Св. св. Кирил и Методий“ гр. Смядово, общ. Смядово